

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. Бургас, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско
дело № 20222100500096 по описа за 2022 година

Производството е образувано по постъпилата въззивна жалба от Т. К. П., от гр.Б., ж.к.“З.“, бл.*, вх.*, ап.*, съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Любен Каравелов“ № 5, вх.В, ет.1, чрез процесуален представител - адв. Даниела Зарева против решение № 1476/30.11.2021г по гр.д.№ 4462/2021г на районен съд –Бургас, с което е отхвърлен предявеният от въззивника иск против Ж. П. П. да се приеме за установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 7670 щатски долара –главница по договор за заем, 535,35 щатски долара –договорна неустойка и 801 лв, деловодни разноски, съгл.издания изпълнителен лист от 19.08.2003г по ч.гр.д.№ 2302/2003г на БРС, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 6126/2003г на ДСИ при БРС, поради изтекла погасителна давност през периода 05.07.2006г-07.01.2014г. Решението е оспорено като неправилно, като са изложени следните съображения: съдът при постановяване на обжалвания съдебен акт не се произнесъл по всички наведени в исковата молба съображения за погасяване по давност на вземанията, а също и на правото на принудително изпълнение. От една страна, съдът е приел, че вискателят носи тежестта да установи, че през периода на висящност на изп.дело е предприел действия по принудително изпълнение, приел , че такива не се установява да са предприети след 05.07.2006г, но не е приложил института на погасителната давност. От друга страна, безспорно е установено, че производството по изп.дело е спряно от съда като обезпечителна мярка по гр.д.№1955/2006г на

БРС. След приключване на съдебното производство с влязло в сила решение, взыскателят –ответник е този, който е заинтересована страна да поиска отмяна на обезпечението /заедно с молителят/ и съответно възобновяване на изп.действия. След приключване на производството по гр.д.№1955/2006г на БРС, ответникът не е поискал отмяна на наложеното обезпечение, а такава е поискана от ищеца –Т.П. повече от 5 години след влизане в сила на съдебния акт, през 2013година. Като е поискал извършване на изп.действия едва на 02.09.2013г, взыскателят е бездействал в период повече от 2 години и следва да се приложи хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Всички тези обстоятелства не са обсъдени от първоинстанционния съд. Като неправилно е определено становището на съда, че той е обвързан с периода, посочен от ищеца, като такъв, през който е изтекла погасителната давност.То, според въззивника, противоречи на цитирана практика на ВКС, според която ищецът не е длъжен да посочва нито вида на давностния срок, нито неговото начало и край. Необосновано е становището на съда, че ТР 2/26.06.2015г на ОСГТК на ВКС не намира приложение в случая, тъй като се изследва изп.производство, образувано и висящо при действието на указанията, съдържащи се в ППВС №3/80г. Липсват изложени по –подробни съображения на съда в тази посока и конкретно, до кой момент счита, че се е прилагало цитираното Постановление. Счита, че решението е лаконично и неотговарящо на разпоредбата на чл.236,ал.2 ГПК, изискваща излагане на мотиви по исканията и възраженията на страните, преценка на доказателствата, фактически и правни изводи на съда. Моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови ново, с което да се уважат изцяло предявените иски и да се присъдят разноски, вкл.адв.възнаграждение.Не се сочат нови доказателства.

По делото е постъпил отговор на въззивната жалба от адв.Маргарита Събева, процесуален представител на Ж.П., в който тя е оспорена като неоснователна.Излага съображения за правилност на обжалвания съдебен акт, като счита, че обосновано съдът се е позовал на отмененото ПП на ВС, действало към наведения в предмета на делото период 2006-2013г. Към този момент погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес по принудително осъществяване на вземането. Счита изложените аргументи в жалбата за неоснователни, тъй като през по-голяма част от посочения в исковата молба период изп.дело е било спряно по искане на въззивника, като обезпечителна мярка.Сочи, че както взыскателят, така и длъжникът са заинтересовани страни по смисъла на чл.402 ГПК и могат да искат отмяна на допуснатото обезпечение. По време на спряното изп.производство не текат никакви срокове, вкл. и давностни.Отделно излага и други съображения: този спор вече е разглеждан от съда по гр.д.№2225/2014г на БРС, приключило с влязло в сила определение по ч.гр.д.№1813/2014г на БОС; не е налице изпълнително производство, тъй като с възлагането на имота на взыскателя е настъпило погасяване на вземането, поради което няма процесуална предпоставка за провеждане на настоящата искова защита; отделно от това, аргумент в същата посока е и твърдението на ищеца, че принудителното изпълнение е прекратено поради перемпция; в периодите, в които не е спряно принудителното изпълнение, ответникът е извършвал действия по

принудително събиране на вземането си; погасено е субективното право на ищеца да оспори изпълнението по чл.439 ГПК.

Моли да се отхвърли въззивната жалба и да се потвърди обжалваното решение, както и да се присъдят разноските в производството. Няма доказателствени искания.

Искът е с правно основание чл.124 ,ал.1 ГПК – отрицателен установителен , с който длъжникът оспорва вземане, за което е издаден изпълнителен лист по чл.237 ГПК /отм/.Този иск е допустим, тъй като длъжникът има правен интерес да се брани против материалноправната незаконосъобразност на проведеното принудително изпълнение, като предяви иск за установяване, че не дължи сумата, произтичаща от несъдебно изпълнително основание по чл.237 ГПК /отм/. Искът е аналогичен на иска по чл.254 ГПК/отм/ - в този смисъл са решение № 129/14.10.2011г по т.д. №864/2010г, решение №216/28.08.2012г по т.д.№913/2010г, решение № 33/06.03.2013г по т.д.№1178/2011г на ВКС. Възражението, направено в отговора на въззивната жалба, че спорът, предмет на настоящото производство вече е разгледан от съда по гр.д.№2225/2014г на БРС, приключило с влязло в сила определение, с което производството е прекратено, е неоснователно. По делото е представено определение 6027/22.07.2014г, постановено по гр.д.№2225/2014г на БРС, с което е прекратено производството по иска на Т. К. П. против Ж. П. П. да бъде признато за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от 7670 щ.д., представляваща главница по договор за заем, обективиран в нотариален акт за договорна ипотека № *, том *, нот.дело № */2003г , за която в полза на П. е издаден изпълнителен лист по гр.д.№ 2302/2003г и е образувано изпълнително дело № 6126/2003г на СИС при БРС, поради погасяване по давност.Това определение е потвърдено с определение № 2732/29.10.2014г, постановено по ч.гр.д.№1813/2014г на БОС. Няма данни кога е влязло в сила определението на въззивния съд, но няма спор между страните ,че производството по гр.д.№2225/2014г на БРС е прекратено. Това означава, че спорът не е решен със сила на пресъдено нещо и няма произнасяне по същество на същия, поради което възражението в този смисъл е неоснователно. По възражението за недопустимост на производството поради липса на висящо изпълнителното производство, направено в отговора на въззивната жалба, е налице произнасяне на ОС – Бургас по ч.гр.д.№ 1267/2021г, мотивите на което настоящият състав споделя.

Предявеният от Т. К. П. против Ж. П. П. иск за недължимост на суми по изпълнителен лист, издаден по гр.д.№ 2302/2003г на БРС по реда на чл.237 ГПК/отм/, поради изтекла давност, се основава на следните фактически твърдения, изложени в обстоятелствената част на исковата молба: за събиране на вземането, предмет на изпъл.лист е образувано изпълнително дело № 6126/2003г на ДСИ при БРС, като изпълнението е насочено към ипотекирания имот.Пред БРС е водено съдебно производство от страна на ищеца с искане да се приеме за установено, че той не дължи на ответника сумата 5752 щ.д. неустойка,съдържаща се в изпълнителния лист, по което е образувано гр.д.№1955/2006г на БРС. По това дело е допуснато

обезпечение на иска, чрез налагане на обезпечителна мярка „спиране на изпълнението по изп.дело № 6126/2003г“,като по този факт няма спор между страните. След влизане в сила на съдебното решение, с определение от 12.07.2013г съдът е отменил допуснатото обезпечение и взыскателят – ответник е поискал възобновяване на изпълнителните действия от съдебния изпълнител на 2.09.2013г. По изпълнителното дело е издадено постановление за възлагане на ипотекирания имот на взыскателя, който е внесъл горницата от оценката над размера на дълга на 11.12.2013 година. На 20.07.2021г е насрочен въвод във владение.Твърди се, че изпълнителните действия противоречат на закона, тъй като се извършват по изп.дело , което е прекратено на осн.чл.433,ал.1,т.8 ГПК- взыскателят е бездействал повече от две години.Това е така, защото според ищеца, след влизане в сила на решението по гр.д.№ 1955/2006г на БРС на 15.01.2008г /впоследствие се сочи друга дата- 28.12.2007г/ е имал възможност и интерес да предприеме незабавни действия за отмяна на допуснатото обезпечение. Счита, че след отпадане на пречките за движение на изпълнителното дело, взыскателят е разполагал с възможност за активни действия, но е бездействал в период повече от 2 години и ДСИ е бил длъжен да прекрати изпълнителното производство. Законосъобразно извършване на изпълнителните действия при настъпила перемпция е допустимо само при повторно образуване на изпълнителното дело, въз основа на същия изпълнителен лист, което не е сторено в конкретния случай.

На второ място се твърди, че изпълняемото право е погасено по давност.Твърди се също, че последната активност на взыскателя е подаване на молба за възобновяване на изпълнителното производство, с посочване на изпълнителни способи от 02.09.2013г. От влизане в сила на решението по гр.д.№1955/2006г на 15.01.2008г до горепосочената дата са изминали повече от 5 години, а от обявяването на взыскателя за купувач / а не издаване на постановлението за възлагане, както погрешно се сочи в исковата молба / на 05.07.2006г до 07.01.2014г е изминал дори по-дълъг период.

В отговора на исковата молба, претенцията е оспорена като недопустима и неоснователна.Твърди се, че давността не е изтекла, тъй като са предприемани изпълнителни действия, а в един период от време производството по изп.дело е било спряно и по време на спирането не могат да извършват никакви изпълнителни действия.

С атакуваното решение съдът е приел,че давността за главницата и разноските е 5 –годишна , а за неустойката е 3-годишна, не се установява извършване на изпълнителни действия след 05.07.2006г в рамките на определен изпълнителен способ, които са годни да прекъснат давността. Съдът е счел, че за периода от 19.09.2006г -30.07.2013г бездействието произтича от наложената обезпечителна мярка по гр.д.№1955/2006г и през този период сроковете за перемпция и за погасителна давност не са текли. Освен това съдът е счел, че давност не е текла и поради постановките, приети с ПП ВС №3/1980г, съобразно които по време на изпълнителния процес давност не тече. Това правно разрешение е отменено едва с ТР № 2/26.06.2015г на ОСГТК на ВКС.

Настоящата инстанция, като съобрази доводите на страните в първоинстанционното производство, поддържани и във въззивната жалба и в отговора на жалбата, както и ангажираните доказателства, намира на установено от фактическа и правна страна следното:

Безспорно е по делото, че ответникът се е снабдил с изпълнителен лист по реда на чл.237 ГПК/отм/, издаден на 19.08.2003г по ч.гр.д. №2302/2003г на БРС. С него ищецът е осъден да заплати сумата 13 422 щ.д., представляваща 7670 щ.д. главница по договор за заем, сключен с НА за договорна ипотека № *, том *, н.д.№ */2003г, 5752 щ.д. неустойка за неизпълнение на същия договор и разноски в размер на 801лв. Не е спорно също така ,че въз основа на този изпълнителен лист на 09.09.2003г е образувано изп.дело № 6126/2003г на ДСИ при БРС /видно от удостоверение на ДСИ при РС –Бургас на л.38 от делото/. По делото е приложено решение №288/27.11.2006г на ОС-Бургас по ч.гр.д.№ 734/2006г /л.93/, от което може да се констатира какви изпълнителни действия са извършени по изп.дело, за прилагането, на което е направено основателно доказателствено искане, но съдът го е отказал. От мотивите на съдебното решение по цитираното по-горе дело е видно, че след образуване на изпъл. дело са извършени множество изпълнителни действия: възбрана на ипотекирания имот на 10.01.2004г; опис на 12.02.2004г; назначено е вещо лице и е приета оценка на имота с постановление на СИ от 20.02.2004г; насрочена първа продан на ипотекирания имот за времето от 21.03.2005 до 21.04.2005г, с начална оценка 39000лв / определена от съда след обжалване от страна на длъжника/. Насрочената първа продан не е проведена поради нова жалба от длъжника против приетата оценка.Бургаският окръжен съд с решение от 13.12.2005г по ч.гр.д.№ 271/2005г е определил нова оценка в размер на 48000лв и впоследствие СИ е насрочил нова продан за времето от 22.05.2006г до 22.06.2006г.По молба на вискателя от 03.07.2006г /л.86/, с протокол от 05.07.2006г, същият е бил обявен за купувач на ипотекирания имот на осн.чл.382,ал.1 от ГПК /отм/ за сумата 48 000 лв. Не е спорно също така , че по искова молба на Т. К. П. против Ж. П. П. е образувано гр.д.№1955/2006г на БРС, с предмет : да бъде установено, че ищецът не дължи на ответника сумата 5752 щ.д., представляваща неустойка от 1 % дневно. По делото е предявен насрещен иск за сумата 5019лв, представляваща мораторна лихва върху главницата от 7670щ.д., за периода от 19.08.2003г до 16.10.2006г . С решение № 1955/5.03.2007г съдът е приел за установено, че ищецът П. не дължи на ответника П. сумата 5216,65 щ.д.,представляваща уговорена неустойка , като искът е отхвърлен за разликата от 535,35 щ.д. и уважен изцяло предявения насрещен иск за мораторна лихва.С решение № 132/28.11.2007г по гр.д. №303/2007г на БОС решението е оставено в сила в обжалваната от ответника П. част относно уважената част от първоначалния иск/няма данни кога решението е влязло в сила/. Няма спор също така, че с определение от **19.09.2006г**, по горепосоченото първоинстанционно дело е допуснато обезпечение на предявения установителен иск от Т.П., като е наложена обезпечителна мярка “Спиране на изпълнението по изпъл.дело № 6126/2003г“. С постановление от 07.11.2006г ДСИ е спрял изпълнителните

действия по изпълнителното дело /л.92/. По делото е представено определение от **12.07.2013г** по гр.д.№1955/2006г, с което е отменено допуснатото обезпечение /л.17 от делото/. С молба по изп.дело, с вх.№ 5235/22.08.2013г вискателят е поискал възобновяване на изпълнителното производство поради отмяна на допуснатото обезпечение. На 02.09.2013г вискателят е поискал да бъде назначено вещо лице за определяне на актуалния размер на дълга и да се издаде постановление за възлагане.От представеното и цитирано по-горе удостоверение на ДСИ при РС –Бургас е видно ,че на 11.12.2013г вискателят е внесъл сумата от 26 327,40лв, представляваща разликата между цената на имота и негово вземане.С постановление за възлагане от 07.01.2014г имотът е възложен на вискателя. Постановлението за възлагане е влязло в сила на 11.03.2014г, след отхвърляне на жалбата на длъжника против това изпълнително действие, по която е образувано гр.д.№196/2014г на Окръжен съд -Бургас.

От представените писмени доказателства се установява също, че с определение №1110/23.04.2014г на БОС изпълнението по изп.дело отново е било спряно като обезпечение на иска , по който е образувано гр.д. №2225/2014г. Това обезпечение е отменено с определение № 1763/17.07.2015г поради прекратяване на производството по посоченото гражданско дело. Това означава ,че за периода от 23.04.2014г до 29.07.2015г /когато е влязло в сила определението за отмяна на обезпечението/, производството по изп.дело отново е било спряно, но това е станало след влизане на постановлението за възлагане в сила на 11.03.2014г и погасяване на вземането на ответника против ищеца.

При така изяснената фактическа обстановка съдът намира, че предявеният отрицателен установителен иск следва да бъде отхвърлен, като неоснователен. Съгласно чл. 116, б. “в” от ЗЗД, давността се прекъсва и с предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Не се установява твърдяното от ищеца изтичане на погасителната давност на вземането, предмет на принудителното изпълнение по изп.дело № 6126/2003г. Изп.дело е образувано на 09.09.2003г и от събраните по делото доказателства се установява, че са проведени две публични продани, предшествани от възбрана ,опис и оценка на имота, като на **05.07.2006г** вискателя е бил обявен по реда на чл.382,ал.1 ГПК/отм/ за купувач на ипотекирания имот. Датите, на които са извършвани тези действия, осъществяващи изпълнителния способ публична продан на ипотекирания недвижим имот показват ,че перемпция от момента на образуване на изпълнителното дело до спиране на изпълнението от съда, като обезпечителна мярка на 19.09.2006г не е настъпила /такава впрочем не се твърди от ищеца/. През следващия времеви период от 19.09.2006г до 12.07.2013г производството по изп.дело е било спряно като обезпечителна мярка, наложена от съда. В гражданското право давността е правна последица на бездействието, но ако кредиторът няма правна възможност да действа, тогава давност не тече. През този период е налице забрана за извършване на каквито и да изпълнителни действия и давностният срок и срокът за перемпция не текат. Това е така, тъй

като давността е санкция за бездействие на кредитора, а при спряно изпълнително производство той не може да прави искания за предприемане на изп.действия. На 11.03.2014г е влязло в сила постановлението за възлагане и с това производството по принудително събиране на паричното вземане е приключило. Насроченият въвод във владение не е действие по принудително изпълнение на паричното вземане и не е част от изпълнителното производство по изп.д.№ 6126/2003г.

Възражението на въззивника ,че вискателят е заинтересован да поиска отмяна на наложената обезпечителна мярка след влизане в сила на решението по делото, по което тя е допусната и като не е сторил това, той е бездействал и текат сроковете за перемпция и съответно давностните срокове е неоснователно. Съдебният изпълнител не може да предприеме никакви изпълнителни действия докато трае съдебната забрана за това, а заинтересована страна по смисъла на чл.402 ГПК да поиска отмяна на допуснатото обезпечение е и вискателят, и длъжникът /лицето, поискало в случая налагане на обезпечителната мярка/, като последният е сторил това и по негово искане е отменено спирането на изпълнението. Ако изпълнителното дело е спряно по молба на вискателя по чл.329,б.“б“ ГПК /отм/, течението на давността не спира , защото не представлява правна невъзможност за действие, а е избор на кредитора да не предприема изпълнителни способности за удовлетворяването на вземането си. За разлика от спирането на принудителното изпълнение по искане на вискателя, при спирането на изп.производство по нареждане на съда, като обезпечителна мярка, всеки заинтересован/ ищеца или ответника в спора/ може да иска отмяна на определението за спиране, при наличието на предпоставки за това. Самият ищец – длъжник по делото, по чието искане е спряно изпълнението, също има интерес да иска отмяна на определението за спиране на производството, най- малко защото ще започне отново да тече погасителната давност и срокът за перемпция. Затова и законът, когато е посочил кои лица могат да искат отмяна на допуснатото обезпечение не е посочил само лицето, по чието искане е допуснато обезпечението, а е използвал термина „заинтересовано лице“.В конкретния казус спирането е отменено именно по искане на ищеца – длъжник.Цитираната практика на БОС,БАС и ВКС касае друга ситуация: в казусът, разгледан от тези съдилища е била отменена обезпечителната мярка, но вискателят, след тази отмяна, 12 години не е уведомил съдебният изпълнител и не е поискал възобновяване на изпъл.производство. В настоящия спор, вискателят веднага след отмяната на обезпечителната мярка през м.юли 2013г, е поискал с молба от 22.08.2013г възобновяване на изп.производство и е поискал да му бъде издадено постановление за възлагане. Не може да бъде споделено становището на въззивника , че от влизане в сила на съдебното решение по гр.д.№1955/2006г до датата, на която е поискано възобновяване на изпъл.производство е текъл срок, който води до настъпване на перемпция, тъй като не е отпаднала съдебната забрана за извършване на изп.действия по изпъл.дело, поради липса на акт за отмяна на допуснатото обезпечение. Що се отнася до перемпцията по чл.433,ал.1,т.8 ГПК, водеща до прекратяване ex lege на изп.производство

следва да се има предвид следното: сама по себе си перемпцията има значение за прекъсване на давността при действието на ПП ВС №3/1980г, тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяване на изп.дело. В конкретния спор, разгледан в настоящото производство, от анализът на събраните доказателства обаче не може да се направи извод и за настъпила перемпция с оглед времето, в което е било спряно принудителното изпълнение.

По отношение на това дали следва да се прилагат разрешенията, дадени в ППВС №3/1980г, тъй като изп.дело е образувано през 2003г и е приключило с влизане в сила на постановлението за възлагане през 2014година, преди приемане на ТР № 2/26.06.2015г на ОСГТК на ВКС, съдът намира следното : по въпросът прилага ли се нормата на чл.115,ал.1,б.“ж“ ЗЗД в изпълнителния процес по изпълнителни дела за събиране на вземания ,образувани преди приемането на 26.06.2015г на ТР №2/26.06.2015 г по т.д. №2/2013г има образувано ново ТР № 3/2020г на ОСГТК, по което няма постановено решение. Поради това настоящият състав споделя изложеното в мотивите на решение № 170/17.09.2018г по гр.д.№2382/2017г на четвърто гр.отделение, че извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 година поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това. Изп.дело № 6126/2003г на ДСИ при РС –Бургас е приключило на 11.03.2014г, с влизане в сила на постановлението за възлагане на имота, предмет на принудително изпълнение, с което е удовлетворено вземането на вискателя. Това е станало преди 26.06.2015г и разрешенията, дадени в ТР №2/2013г на ОСГТК на ВКС не се прилагат.През периода от образуване на изп.дело до приключването му с постановлението за възлагане е действало разрешението дадено в ППВС от 1980г и давност не е текла, поради което искът е неоснователен.

Но дори да се възприеме обратното становище,а именно, че давността започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, то тя не е изтекла, тъй като от образуването на изп.дело на **09.09.2003г** до обявяването вискателя за купувач на **05.07.2006г** и впоследствие спирането на изпълнението от съда /

на 19.09.2006г/, са извършени множество изпълнителни действия, всяко от които прекъсва давността: възбрана на имота, опис и оценка на същия, първа и втора публични продани, подборно описани в мотивите на настоящото решение и след всяко прекъсване е започвала да тече нова давност. В чл. 116, б. "в" ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение – каквото е изнасянето на публична продан на ипотекирания имот. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане. Ако се възприеме, че настоящият случай се прилагат постановките на т.10 от ТР № 2/ 2013г на ОСГТК на ВКС, то перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността, но последиците са различни/решение № 37/24.02.2021г по гр.д.№ 1747/2020г на четвърто гражданско отделение/. Настъпването на перемпцията не води до изключване на принудителното изпълнение, напротив тя предполага неудовлетворена нужда от такова, докато давността изключва принудителното изпълнение, което означава, че недължимостта на вземането по изпълнителния лист не може да се свърже с настъпване на перемпция. Извършените след настъпила перемпция изпълнителни действия не са незаконосъобразни, тъй като съдебният изпълнител не може да откаже да извършва такива и дължи подчинение на представения и намиращ се у него изпълнителен лист. Както е посочено в т.10 на Тълкувателното решение, в изпълнителния процес давността се прекъсва с всяко изпълнително действие, изграждащо съответния изпълнителен способ. Последното действие /преди спирането/, извършено по изпълнителното дело е обявяването на вискателя за купувач по негова молба на 05.07.2006г, след нестана на втора публична продан, последвало е спиране на изп. производство по нареждане на съда, като интерес от отмяна на това спиране след влизане в сила на съдебното решение по делото, по което е допуснато обезпечението имат и двете страни, в какъвто смисъл са изложените по –горе мотиви. През този период давност не е текла. След отпадане на пречката за движение на изп. дело на 12.07.2013г до влизане

в сила на постановлението за възлагане на 11.03.2014г също не е изтекъл давностния пет годишен срок. Това води до извод за неоснователност на претенцията. Отделно, в исковата молба се съдържа твърдение, че последната активност на вискателя е подаване на молба за възобновяване на изп. производство на 02.09.2013г, което с оглед датата на влизане в сила на постановлението за възлагане също изключва изтичане на давностния срок.

С оглед на гореизложените мотиви съдът счита, че атакуваното съдебно решение следва да се потвърди като правилно. На въззиваемия на осн.чл.78, ал.3 ГПК следва да се присъдят направените разноски пред настоящата инстанция в размер на 1100лв, представляващи адв.възнаграждение.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1476/30.11.2021г постановено по гр.д.№4462/2021г на районен съд –Бургас

ОСЪЖДА Т. К. П., ЕГН *****, от гр.Б., ж.к.“З.“, бл.*, вх.*, ет.* да заплати на Ж. П. П., ЕГН ***** от гр.Б., ж.к.“С.“, бл.*, вх.*, ет.* сумата 1100 лв, представляваща разноски пред настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____